

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

“Ir Petras išli-
pęs iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateitų
pas Jėzų. Bet,
pamatęs vėl jo
smarkumą, išsi-
gando ir, pradė-
jęs skęsti, sušu-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbėk
mane! Jėzus, to-
lydžio ištiesęs
ranką nutvėrė jį
ir tarė: Žmogau
menko tikėjimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

XVIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Mato 9, 1—8

ANUO metu Jėzus, įsėdęs į laivelį, jis persijūrė ir atvyko į savo miestą. Štai, atnešta pas jį tabo ištiktas žmogus, paguldytas patale. Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė štabo ištiktam: Pasitikėk, sūnau tavo nuodėmės tau atleistos. Bet štai kai kurie Rašto žinovai, kalbėjo sau vieni: Tasai piktožodžiauja. Jėzus, pamatęs jų mintis, tarė: Kam jūs manote pikta savo širdyje? Kas pigiau sakyti: Tavo nuodėmės tau atleistos, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte žmogaus Sūnų turint ant žemės valdžios atleisti nuodėmes, tuomet jis tarė stabo ištiktam: Kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Matydamas gi tai mi-

EVANGELIJA

I Kar. 1, 4—8

BROLIAI: Aš visuomet sakau ačiū mano Dievui dėl jūsų už Dievo malonę, kuri jums suteikta Jėzuje Kristuje, kad jame jūs pasidarėte turtingi visakuo, visokiu mokslu ir visokiu žinojimu, nes liūdimas apie Kristų sustiprėjo jūsų tarpe, taip kad jums netrūksta jokios malonės, ir jūs laukiate apsireiškimo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kurs ir sutvirtins jus iki galui, taip kad jūs būsite be kalčios mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo dienoje.

nios, bijojo ir garbino Dievą, kurs buvo davęs žmonėms tokios valdžios.

Kryžiaus Dieną

Prieš Tavo Kryžių Viešpatie,
Šiandieną galvas lenkiamo —
Tu meilę neši mums.

Golgotos kalne kruvinas
Ant tavęs Viešpats kybojo
Ir meldėsi už mus.

Lūpos sukepę troškulių,
Galva erškėčių dygliuose
Nusvirus kruvina.

O rankos plyšta ištemptos,
Ir kojos baisiai perkaltos
Vinimi stora.

Pravirko saulė, debesys,
Ir žemė plyšta sopolium — —
Bet tyčiojas žmogus!

Karaliai, žemės viešpačiai,
Ateikit, pamatykite
Šiuos pergalės kelius.

J. Alksnė.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Mūsų Katalikiškos Mokyklos Tuštėja

Tėvų Pareiga Yra Aiški

YRA faktas, kad mūsų parapijinių mokyklų mokinių skaičius kasmet mažėja. Kalbu čion tik, apie savas, lietuviškas, katalikiškas parapijines mokyklas. Daug yra priežasčių, kodėl taip yra. Čia man nerūpi tų visų priežasčių nagrinėjimas, bet noriu patiekti mintį, kaip mes, lietuviai katalikai, galėtumėm tą trūkumą užpildyti. Geriau sakant, nesiūlau kokio nors būdo, bet tik noriu paraginti, priminti katalikams tėvams apie jų tiesioginę pareigą į savo vaikus. **Jeigu kiekvienoj mūsų lietuvių katalikų parapijoje kiekviena šeima siųstų savo visus vaikus į parapijinę mokyklą, tas trūkumas išnyktų, ir net kai kuriose parapijų trūktų vietų!**

Skaudus Faktas

Šią vasarą savo akimis mačiau kai kurių parapijinių mokyklų apverktiną stovį. Stovi gražios mokyklos, pilniausiai įrengtos, geros mokytojos, bet kasmet mokinių skaičius mažėja.

Kas skaudžiausia, kad tose parapijose randasi daugelis katalikų tėvų, kurie savo vaikus siunčia į viešąsias mokyklas! Čia jau perdaug.

Parapijų klebonai primena, kad yra aiškus kanonas, Bažnyčios Įstatymas (Can. 113) pareigojantis kiekvieną kataliką tėvą ir motiną, jų nesant, visus auklėtojus, siųsti savo vaikus į katalikiškas mokyklas. Nuo šio įstatymo gali

paliuosuoti tik vienas vyskupijos vyskupas (Can. 1374).

Kokia Galvosena

Sunku yra išaiškinti galvosena tokių katalikų tėvų, kurie turėdami parapijinę lietuvišką, katalikišką mokyklą, neleidžia jai savo vaikų. Jeigu čia būtų palikta laisvė siųsti ar nesiųsti, būtų kitos spalvos paukštis. Net ir tuomet tokių tėvų elgesys būtų sunkiau išaiškinamas atsižiūrint į parapijinių mokyklų svarbą. Bet šiame klausime Bažnyčios įstatymas yra aiškus. Nėra tai paprastas koks Bažnyčios patarimas, pageidavimas, bet įsakymas. Toks įsakymas, kurio nevykdydami tėvai ar globėjai patenka po sunkia nuodėme. Klebonai dažnai šį dalyką perstato savo parapijiečiams.

Ir vis dėl to yra tokių katalikų tėvų, kurių vaikai eina viešon mokyklon, kuomet jų parapijoje yra parapijinė mokykla!

Paradoksas

Aiškus parapijos mokyklos pastatymas, įrengimas neapsiėjo be prakaito, be sunkiai uždirbto pinigų, be didelių pasiaukojimų. Mokyklų statymo laikotarpis buvo vienas gražiausių laikotarpių parapijos istorijoje. Visi dirbo, aukojo, nes matė kad toje mokykloje jų vaikai pažins savo Amžinąjį Tėslą, išmoks katalikiškai gyventi, išmoks savo tėvų kalbą ir ta kalba garbins Dievą. Šiandien yra parapijonų, kurie nemoka įver-

tint darbo uoliųjų parapijos narių, nesinaudoja parapijine mokykla.

Pradžios Mokyklos — Pamatas

Girdėjau vieną priekaištą. Sakko, pradžios mokykloje vis tiek negalima daug išmokti. Koks tad skirtumas, ar vaikas eina viešon, ar parapijinėn mokyklon? Dažniausiai, suaugęs net negali pasakyti, ką išmoko per aštuonis metus!”

Pradžios mokykla vaikui yra tas, kas namui pamatas. Pamato veik nesimato, kuomet namas yra visiškai baigtas. Gražus gali būt namas, bet jei jo pamatas bus nestiprus, negerai padėtas, tuomet ir gražiausias namas bus menkos vertės, jis greit sugrius. Panašiai vaiko gyvenime. Kiek gyvenimo tragedijų galime priversti prie netinkamo pradžios mokyklos išauklėjimo!

Apsidairykite apie save, savo parapijose, o pamatysime, koks yra skirtumas tarp to jaunuolio, ar jaunuolės, kurie baigė parapijinę mokyklą, ir tarp tų, kurie lankė viešąją.

Galime Klaidą Atitaisyti

Yra žmogiška padaryti klaidą, bet daug pagarbos vertas tas žmogus, kuris, supratęs savo klaidą, skubina ją atitaisyti. Taip ir šiame dalyke.

Sakysime, jei kiekvienas parapijos tėvas siųstų savo vaikus tik savon mokyklon tuojuo kiekvienas parapijinės mokyklos suolas būtų užimtas; kitur klebonai turėtų net galvas laužyti, kaip įgyti daugiau reikmenų. Jeigu tai įvyktų, galite būti tikri, kad visos išlaidos būtų daromos su šypsena.

Užpildykime Tuščius Suolus

Parapijų klebonai nekartą yra priminę griežtą Bažnyčios įsakymą šiame reikale. Tad belieka tik viena išeitis — katalikų vaikai turi lankyti katalikiškas mokyklas. Parapijonų vaikai turi lankyti parapijinę mokyklą.

Jeigu iki šiol taip nebuvo, lai kiekvienas katalikas tėvas ir motina atitaiso klaidą, klaidingą įsitikinimą ir teikia savo vaikams tikrą, gryną katalikišką, lietuvišką išauklėjimą savoje parapijinėje mokykloje.

Lai kiekvienoje parapijinėje mokykloje nelielia nei vienas tuščias suolas! Leisdami savo vaikus savon mokyklon, atliksime savo pareigą, kaip katalikai, parapijonai ir lietuviai.

Antanas V. Mažukna, MIC.

Prie Kryžiaus

Kai vėtros dūks ir trenks perkū-
(nai

Ir miglos kelią tau užklos,
Pažvelk, — ten koplytėlė tūno,
Prigludus prie aukštos uolos.
Prieš kryžių šviečia ten lempelė.
Altorius marmuro akmens.
Tu širdį, kurią skausmas gelia,
Nunešk paguosti ten.
Pas kryžių. Ten ramybės uostas,
Visi skausmai lengvėja, mažta.
Kiekvienas keliasi paguostas,
Vėl drąsiai neša savo našta.
Ir tu ten nukeliauki, broli,
Kai jėgos ims kely išsekti.
Švieselė moja tau iš tolo —
Apšvies ji tavo amžiaus naktį.
Ir vėl bus giedra tau sieloje,
Vėl džiaugsmas pražydės ant
(lūpu.

Vilties žvaigždėlė tolumoje
Sužibus ves, kad nesukluptum.

Juozas Almis Juragis

Lietuvaitė Tarp Raupsuotųjų

JĮ MYLĖJO SAVO ARTIMĄ DAUGIAU KAIP SAVE

ŠV. RAŠTE parašyta: "Mylėsi savo artimą, kaip pats save. Tai mano įsakymas, kad mylėtumėte kits kitą kaip aš jus mylėjau. Kas artimą myli, tas įvykdo įstatymą".

Šitie Dievo žodžiai aiškiai nustato kiekvieno pareigą pildyti antrą didžiausią Dievo įsakymą. Kai kurie yra pašaukti prie aukštesnio gyvenimo ir visiškai ankojasi dėl Dievo ir artimo meilės. Sesuo Marija Ona linksmai priėmė tą pašaukimą ir šiandien dirba Kristaus darbą Molokai saloje, raupsočių pasaulyje.

Sesuo Marija Ona gimė iš Tamo ir Onos Adamavičių, birželio 7, 1899, Westfield, Mass. Ji yra vyriausia iš dešimts vaikų. Buvo dievota ir turėjo palinkimą į dvasinį luomą. Baigus pradžios mokyklą Green School dirbo prie cigarečių darymo, tabako, dviračių dirbtuvėje ir prie dėžučių darymo. Paskutiniame užsiėmime jai atsitiko nelaimė, po kurios už penkių metų stojo į vienuolyną.

Dirbdama Bryant Box Co. mašinos diržas pagavo jos ilgus plaukus ir nulupo galvos odą. Ši met sueina 17 metų kaip tai įvyko. Ji išgulėjo Nottle ligoninėje 13 mėnesių po priežiūra Dr. Grisholm. Dvi sesers siūlė savo kūno, kad jai čiepytų galvą, bet jų kūnai netiko. Tada iš jos pačios rankų ir kojų išpiovė dalis uždegimui galvos ir pavyko.

Po šio atsitikimo, ji sveiko ir dirbo penkis metus. Nelaimė ją arčiau traukė prie Dievo ir jo pasiryžo pasiaukoti kenčiančiai žmonijai. 1928 metų, turėdama 29

metus įstojo į Pranciškonų Seserų Vienuolyną, kurių motiniškas namas yra Syracuse, N. Y. Šios vienuolijos Motina Marianne pašventė 30 metų raupsočių saloj, mirdama 80 m. amžiaus, 1918 metų. Sesuo Marija Ona dirbo 10 metų Honolulu mieste, kuris yra svarbiausias miestas Hawaiian salose. Tame mieste randasi raupsočių ligoninė ir namai dėl neraupsočių vaikų iš raupsočių tėvų. Paskutiniuose dviejuose metuose ji buvo paskirta į Molokai salą, 50 mylių toliau. Ten yra raupsočių kolonija, kur jų apaštalas Tėvas Damien per 16 metų darbavosi. Jisai susirgo iš neapsisaugojimo ir mirė. Ten irgi yra namai dėl vaikų iš raupsočių tėvų.

Jau 12 metų, kaip Sesuo Marija Ona nėra mačiusi savo šeimos Westfielde.

Raupai yra trijų rūšių, tai yra paliečią odą, nervus, arba abudu. Pirmoje rūšyje kyla užaugimai ant odos; ausys, nosis ir lūpos padidėja. Sergantis dažnai miršta už kelių metų iš inkstų ligos, plaučių sugedimo arba iš kitos priežasties. Antroje rūšyje, sugenda nervai, rankų ir kojų dalys pūsta ir galutinai nupuola. Nelaimingi gali kaip kada išgyventi 20 ir 30 metų. Neturi jautimo kojoje ir rankose. Nejaucia nieko, kada ant jų sąnarių užpila verdantį vandenį. Raupsuoto veidai paraudonuoja, balsas užkimsta, plaukai krinta nuo galvos ir antakių. Iš lėto genda kūnas ir baisiai atsiduoda. Protas pasilieka sveikas iki galo. Apskritai tokie miršta už 8 metų ir greičiau. J. Jonas ("D.")

Kam Žmonės Kariauja?

Tretininkams Duodame Atsakymą Į Tą Klausimą

NE viena pamaldi siela šiuo momentu, gal būt, neranda atsako į klausimus: Kam žmonės kariauja? Kam krikščionys žudo vieni kitus? Kuo nusikalto tie šimtai tūkstančių vyrų, kurie žūsta kovų laukuose? Kodėl milijonai moterų ir vaikų turi palikti savo pastoges ir bėgti nuo karo siaubo į vargo ir bado siaubą? Ar Dievas teisingas, jei leidžia tokias baisias žudynes, lydimas dar baisesnių neteisybių bei skriaudų?

Politikai, filosofai, istorikai ir teologai senai yra išnagrinėję karo problemą ir kiekvienis savaip jį smerkia ar teisia. Bet visi sutinka tame punkte, jog karai yra žmonijos nelaimė. Pažvelkime, nors ir labai paviršutiniškai, ir mes į tą sunkų klausimą savo tikėjimo akimis.

Karų užuomazga siekia to laiko, kada žmogus pirmą kartą pavartojo smurtą prieš žmogų, savo artimą. Tai buvo tuomet, kada Kainas nužudė Abelį. Tą pirmąjį karą laimėjo ne tas, klastingėsnis ir žiauresnis. Daug tūkstančių metų praėjo nuo to pirmojo karo, nesuskaitomai daug yra buvę visokių konfliktų, bet priežastys dažnai labai panašios į tas, dėl kurių Kainas buvo pakėlęs ranką prieš brolių.

Pirmiausiai — pavydas. Kainas pavydėjo Abeliui Dievo prielankumo. Šiais laikais valstybėms pavydi žemės turtų, patogios padėties, turtingų miestų, gyventojų gerbūvio.

Toliau — neapykanta. Netvarkomas pavydas visuomet gimdo neapykantą. Piktoji dvasia padeda bujoti neapykantai ne tik pavienių žmonių širdyse, bet ir ištisosose valstybėse bei tautose. Neapykanta — tai karas mintyse ir jausmuose; prie karo ginklais — tik vienas žingsnis.

Labai aiški ir suprantama karo priežastis yra gobšumas. Gobšus žmogus visokiomis priemonėmis siekia sau naudoti: gudrumu, apgaule ir pagaliau smurtu. Jei gobšumas atsistoja valdžios priešakyje, tai atkaklia propaganda visą tautą gal gobšiskai nuteikti. Gobšumui pridengti visuomet randama nekaltų, net kilnumu dažytų skraisčių. Mažiau protaujantieji tuo būdu lengvai apgaunami, ir masės eina į karą, manydamos tarnaujančios šventam reikalui.

Istorija yra liudininė, kad daugelis karų yra kilę valdovų puikybės troškimui. Mes puikiai žinome, kas tai karjeristai: tai žmonės, kurie visomis jėgomis stengiasi iškilti ir atsistoti pirmoje vietoje. Visai panašiai ir tautos bei valstybės lenktinuoja dėl pirmos vietos. Vienu atžvilgiu lenktinuoti yra naudinga: tuo būdu daroma kultūrinė pažanga. Bet lenktynės nejučiomis gali pereiti į atvirą neapykantą tų, kurie atrodo kuo nors pranašesni. Napoleono I karų priežastis buvo kaip tik puikybė ir garbės troškimas.

Puikybė kitaip vadinama valdžios troškimu. Dabartiniuose ka-

ruose kaip tik kyšo to modernių jų valdovų nuodėmė.

Negalima aplenkti nei keršto jausmo, kaip karų sukėlėjo. Kadangi kerštas per daug įžuliai skamba, sugalvojo kuklesnį žodį: revanšas. Mažai terasime tokių žmonių, kurie skriaudas atleidžia: daugumas laukia tik progos atsikeršyti. Ta pati tvarka, deja, tebegalioja ir tarp valstybių. Ta valstybė, kuri praeityje yra buvusi nuskriausta, stengiasi su kaupu atsilyginti savo skriaudėjams, arba, kaip sakoma, atsirevanšuoja.

Bet gali būti ir yra ir teisėtas karas, būtent tuomet, kada tenka kariauti ginantis nuo užpuoliko. Ginti savo nepriklausomybę, kalbą, turtą yra ne tik leistina, bet ir garbinga. Arba vėl pasitaiko gelbėti šventus dalykus nuo išniekinimo: tokie kilnūs tikslai buvo, pavyzdžiui, Kryžiaus karų. Tačiau Dievas nenori, kad ir geri tikslai būtų siekiami smurto priemonėmis. Jis net Kryžiaus karų, norėjusių išvaduoti iš turkų Šventąją Žemę, nepalaimino: Palestina ir po tiek daug aukų liko turkų valdžioje.

Bene geriausias būtų šis pasakymas: karas tuomet geras dalykas, kai jis paties Dievo įsakomas. Tokių Dievo įsakytų karų yra buvę žydų tautos istorijoje. Gal Dievas tuo būdu norėjo nubausti stabmeldžių tautas, gal norėjo pabrėžti savo globą išrinktajai tautai — tai Jo šventa valia. Bet iš žydų tautos istorijos mes žinome labai aiškų dėsni nušviečiantį karų pagrindą:

Kai tauta laikydavo Dievo įsakymus ir atiduodavo Viešpačiui prideramą garbę, ji būdavo apsaugojama nuo svetimo jungo, o apsi-

gynimo karuose jai būdavo teikiama Dievo pagelba, kartais net stebuklingu būdu. Bet kaip tik žydai paskėsdavo nuodėmėse, Dievas tuoj užleisdavo priešus arba net visą tautą atiduodavo skaudžion vergijon; prisiminkim tik iš Šventosios Istorijos madianitus, pilistimus, asirus, kurie kartkartėmis vargino žydus.

Dievo teisybė ir Jo mastas nepakitėjo. Masinės nuodėmės turi būti masiškai nubaustos, o ištikimybė Dievui tur būt visiems matomu būdu atlyginta. Dievas nusidėjėlius skaudžiai baudžia, bet atgailojančių greit pasigaili. Nėra tikresnio būdo valstybėms ir tautoms nubausti, kaip užleisti joms karą. Karas patiečia visą šalį, net pačius turtinguosius, kurie nuo kitų rykščių kartais sugeba išsipirkti.

Pažvelkim į save. Ar mes nesame verti Dievo bausmės? Girtuokliavimas pas mus bujoja, ir niekas su juo rimtai nekovoja; paleistuvybė plečiasi ir jau apima kaimus; tingėjimas išgalėjęs dirbininkijoje ir tarp proto darbą dirbančių; o religinis atšalimas stačiai pasibaisėtinas. Mes esame pilnai užsitarnavę Dievo bausmę, kaip kitados Sodoma, Gomora, kaip stabmeldiškoji Roma. Baudžiamoji Viešpaties ranka pakelta ir kiekvienu momentu gali kristi... kad ir karo baisenybių pavidale.

Bet yra ir išeitis. Kaip kitados Dievas būtų pasigailėjęs dviejų miestų, jei juose būtų buvę bent dešimtis teisingųjų, taip dabar tikriausiai parodys savo gailestingumą, jei pamatys tautos vaikų širdis atsigrėžusias į Jį. Ar žino mūsų tėvynės tretininkės ir tre-

tininkai, kad jie gali išgelbėti Lietuvą? Ne ginklą, ir ne diplomatią, bet atgailą, šventu gyvenimu ir malda. Jei tretininkai apskritai privalo gyventi pamaldesni gyvenimą, negu šiaip žmonių masės, tai šinteriorai labiau privalo tatau dabar. Tretininkai ir tretininkės! Supraskime savo pašaukimą. Už ištikimą regulos užlaikymą mums yra užtikrintas amžinasis gyvenimas. Kodėl gi gerasis Viešpats Dievas negalėtų pridėti dar ir žemiškąją palaimą? Kad bent taiką ir ramybę. Tik daugiau atgailos, daugiau gerų darbų, daugiau maldos. Bent maža dalimi iš pasiaukojimo atlikime tai, ką kiti iš nedorumo apleidžia. Duokime išmaldas už neduodančius; lankykime Jėzų Švč. Sakramente už nelankančius; dažniau priimkime Eucharistiją už Ją niekinančius. Valdykime savo liežuvį, kad atsilygintume už šmeižikus; dirbkime iki prakaito ir nuovargio, kad atsilygintume už tinginius; būkime blaivūs, kad savo blaivumu išpiktume girtuokliavimo nuodėmes. Laikydami savo kūną geležinėje drausmėje išmelsim Dievo pasigailėjimą ir pasitaisymo malonę ištvirtintiems. Venkime linksmybių, aukodami savo susivaldymą už paikai besilinksminančius.

Jei visa tai darysime, padarę intenciją melsti iš Dievo ramybės savo tėvynei, daugiau nuveiksime, nekaip kariuomenė su ginklu rankose, nekaip visokios derybos ir konferencijos. ("P. P.")

Broliai: džiaukitės Viešpatyje visuomet, vėl sakau, džiaukitės! Jūsų kuklumas tebūna žinomas visiems žmonėms; Viešpats yra arti. Pilyp. 4, 4-5.

Nuotrupos

Trys Sagos

Jokimui Peči, vėlesniam popiežiui Leonui XIII, kilusiam iš turtingos kaimiečių šeimos, išsiunčiant į Romano kolegiją mokytis, motina davė tris sagas.

"Viena", sakė ji, "užsisek savo piniginę, kad nieko neišleis-tum. Antrąją užsisek burną, kad nieko per greitai neišplepėtum! Trečią užsisek liemenę, kad galėtum apsisaugoti nuo visko, kas nešvaru ir nekilnu, savo širdį!"

Motinos dovanas tris sagas išsaugojo sūnus iki žilos senatvės kaip brangiausią turtą. "Gyvenimas parodė", aiškino dažnai popiežius Leonas XIII, "kad šios trys sagos buvo labai vertingos, nes piniginę, burną ir širdį reikia geru laiku atidaryti, bet ir geru laiku uždaryti".

Ispanijos Nukryžiuavimas

Vienas katalkų žurnalas nesenai patiekė keletą davinų iš nesenai įvykusio karo Ispanijoje. Apskaičiuojama, jog daugiau kaip 70,000 nekaltų žmonių bolševikų gaujos išžudyta. Kunigų nužudyta arba sudeginta apie 17,000; vienuolių gi išskersta tarp 28,000 ir 30,000. Bažnyčių išgriauta, sudeginta arba išniekinta apie 28,000.

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir

"Laivas" metams — \$3.00

Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c

Vien laikraščio "Laivo" pen. met \$2.00

2334 So. Oakley Ave.,

Chicgo, Ill.

Tel. Canal 7790

Ašaros Nevisuomet Atgailos Ženklas

PRANCŪZŲ žemėje, Paryžiaus mieste, buvo kanauninkas, kuris turėjo iš bažnyčios dovanų daug pelno. Iš to pelno gyveno prabangoj pluduriuodamas, puotaudamas ir kitokiomis tuštybėmis užsiimdamas, iš ko žmonės piktinos.

Sunkiai susirgo ir pavadino nuodėmklausį. Atliko anam išpažintį, verkdamas ir ašarodamas, prieš akis mirtį turėdamas. Ir prižadėjo nudoėmklausiui pasitaisyti. Pamaldžiai priėmė paskutinius sakramentus ir pagaliau numirė.

Iškėlė jam labai puošnų, pagrabą. Buvo daug svečių iš ponuomenės. Ir pats dangus, lyg norėdamas pagerbti numirėlį, tyčia buvo giedras, taip giedras, jog visi sakė: “O kaip laimingas žmogus, kurį taip Dievas ir gyvą ir mirusį laimina! Gyvendamas pasaulyje taip daug turėjo laikinų gerybių, o po mirties apdovanojo taip tinkamu pagrabu. Bet ypatingai davė jam Dievas malonę, kad būdamas geras krikščionis, mirties valandą šventai priėmęs sakramentus, pabaigė laikiną gyvenimą ir tai su tokiu pamaldumu, su ašaromis, ir atgaila”.

Bet kaip kitoki Dievo teismai nuo žmonių teismų. Po kelių dienų pasirodė vienam savo geram prieteliui ir pasakė, jam, kad nuėjo į prapultį. Į tai anas prietelius tarė: “Argi nėjai išpažinties? ar nepriėmėi šv. Komunijos?” Atsakė kanauninkas: “Taip yra —ėjau išpažinties, bet neturėjau tikro gailesčio ir pasiryžimo pasitaisyti. Kad ir žadėjau pa-

sitaisyti, širdyje tai turėjau, jog į sveikatą pagrižęs neišturėsiu, o grįšiu į senąjį gyvenimą ir smagumus. Ir valia mano didžiau į tą šalį, į smagumų šalį linko, nekaip pasitaisyti. Ir toje piktoje valioje palikus, Dievas atėmė man gyvybę ir įmetė mane į pragaro gelmes”.

Kas sveikas būdamas neprigus daryti tikrą pasiryžimą pasitaisyti, tas ir mirdamas nemokės jo padaryti.

Remkite Misijas

Kviečiame visus Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojus į darbą remti misijonierius ir jų reikalus. Lengviausias būdas tai rinkti visokius suvartotus pašto ženklus. Čia svarbu, kad renkant ženklus liktųsi pusė colio popierio aplink ženklą jį apkerpant, ar atplėšiant. Geriausia laukti kol surenkama keleta svarų pašto ženklų ir tada visus ryšulyje atsiųsti “fourth class” paštu, kuris pigus ir patogus. Šiuo būdu galima siųsti ir kitus daiktus, kuriuos priimame misijonierių naudai, k. a. senus ražančius, įvairius blizgučius, seną auksą ir panašius daiktus. Nors visi šie daikteliai smulkūs, tačiau nemažą teikia pagalbą misijonieriams, ypač kada daug jų surenkama. Priimtinos ir piniginės aukos misijoms. Kviečiame visus į darbą, ar vienu, ar kitu būdu. Aukos, pašto ženklai ir kiti daiktai siunčiami šiuo adresu:

MISSION CLUB,
Marian Hills Seminary,
Hinsdale, Illinois.

KLAUSYMAI IR ATSAKYMAI

Kodėl šandie taip persekiojama Bažnyčia, naikinami vienuolynai, persekiojami katalikai? Argi Dievas norėtų taip katalikus kankinti ir naikinti? (O. P., No. Abington, Mass.)

Žinome, jog Viešpats Dievas yra begalo geras, pats Gerumas, todėl pats Jo Šventumas reikalauja, kad Dievas negali norėti kad ir mažiausio blogo. Tikrai būtų priešinga Dievo išminčiai ir apveizdai jeigu Jis imtų naikinti Savo paties kūrinis, t. y. Bažnyčią, patį žmogų. Tačiau Dievas gali leisti, kad būtų persekiojama Bažnyčia, naikinami vienuolynai, žudomi katalikai, dėl to, kad Jis aiškiai žino, jog iš viso to išeis dar didesnė gerovė. Galimas daiktas, kad Bažnyčioje galėjo įsiveržti nemaža trukumų, išnaudojimų, supuvimo. Persekiojimai gi apvalo Bažnyčią nuo viso kas negeistina, kas kreiva, kas negera. Jeigu išsižiūrėsime į Bažnyčios istorijos puslapius, pamatysime, jog po skaudžių persekiojimų Bažnyčia dažniausia stoja į naują gyvenimą, įvyksta bendras pagerinimas.

Juk pats Kristus persergėjo Apaštalus, ir per juos mus, sakydamas, "Jei jie mane persekiojo, persekios ir jus". (Jono, 15, 20). Šandie pasaulyje įsigalėję daugelis, kurie netiki į Dievą ir naikina visa kas su Dievu rišasi. Juo blogesnis žmogus, juo daugiau jis neapkenčia kai pamato, kad kitas geras. Kada gi toks blogus žmogus įsigali, aišku, jis pareikalauja, kad visi juo pasektų. Kada gi dalis atsisako tai daryti, tada se-

ka persekiojimais, deginimais, žmonių žudymas. Matyt, kad katalikų Bažnyčia paveldėjo tokią priešų neapykantą, kad amžiams bėgant, jos priešams įsigalėjus, ji išsiveržia ir karts nuo karto pasikartoja.

Pagaliau, negalima visą persekiojimų kaltę versti ant Dievo. Sunku, tiesa, mums išaiškinti kodėl šių dienų įvykiai vyksta tokia kryptimi, bet be abėjos kaltas ir pats žmogus. Be abėjos, jeigu galėtume į dalykus nuodugnai išsižiūrėti, pamatytume, jog patys katalikai kalti, kad juos persekioja, žudo. Pamatytume, jog daugelyje atvejų tikrai apsileidžiame savo tikėjime ir pareigose, todėl teisinga, kad kenčiame persekiojimų ir paniekos rykštę. Kai ilgą laiką viskas žmogui gerai sekasi, jis paskui apsileidžia, ištyžta ir pasileidžia. Tada ateina šiokia ar kitokia rykštė, nušluoja visus negerumus ir tada žmonėms atsidauro akys ir jie skuba pataisyti kelią, jei dar ne per vėlu. Todėl nesiskubinkime kaltinti Dievą, skųstis, kad Jis toks negeras, kad žmones taip kankina ir naikina. Greičiausia pačių žmonių kaltė. Per daug pasitikėdami savo jėgomis, pasistatę sau naujus dievaičius, nežino paskui nei rubežių. Žiūrėk laikui bėgant ir užsitraukia sau ir kitiems visokias nelaimės. Pasitaiko, gi, kad tada kenčia ir nekalti žmonės.

Asmeniniai Atsakymai

1. A. V., Cicero, Illinois

Į Tamstos klausimą "kodėl lietuvių katalikų spauda taip garbina dabartinę demokratų valdžią ir

prezidentą Rooseveltą, o peikia respublikonus", neapsiimame čia atsakyti; nes šiame skyriuje nemanome ir ne vieta rišti politikos klausimus. Ne mūsų dalykas atsakyti už kitų laikraščių nuomones, juo labiau politiniais klausimais. Patartume Tamstai kreiptis į tuos laikraščius, kuriuos turite mintyje ir jų atsiklausti kodėl jie taip prisirišę prie demokratų valdžios ar partijos ir kodėl ją taip garbina.

2. J. P. A., Springfield, Ill.

Noveną pradėjus laikyti, reikia ją tęsti nuosekliai, t. y. paeiliui per devynias dienas. Jeigu iš kurios priežasties pasitaiko vieną ar kitą dieną praleisti, išeity, kad reikia ją iš naujo pradėti.

Kodėl šių dienų mokslo vyrai nesilaiko teisybės ir jos neskelbia raštu ir žodžiu kaip turėtų? Dažniausia tik meluoja ir taip teršia savo vardą. (A. V., Cicero, III.)

Iš Tamstos klausimo, neišku mums kas yra tokie per mokslo vyrai. Nežiūrint to, ar Tamsta turite mintyje bendrai visus ar tik katalikus mokslo vyrus, negalima sakyti kad visi mokslo vyrai nepaiso teisybės, jos neskelbia, bet tik meluoja ir apsukinėja. Tiesa, visais laikais žmonių tarpe, kad ir tarp pačių katalikų, vis rasime rodos išmokslintų vyrų, kurie blogai panaudoja savo proto gabumus ir vietoj žmonėms naudą nešti, mokslą pavartoja blogiems tikslams. Bet tai yra mažuma. Šiais laikais, ačiū Dievui, netrūksta mums garbingų, pasišventusių mokslų žmonių, kurie panaudoja savo mokslą, laiką, gabumus Dievo garbei ir žmonių gerovei. Dažnai

net praranda sveikatą, net pavojuje pastato gyvybę, kad tik apgintų tiesą ir iškeltų aikštėn teisingumą. Būtų galima išvardinti eilių eiles tokių pasižymėjusių idealistų. Jų garbiniai nuveikli darbai toli gražu nusveria visuomenės ar Bažnyčios pasidavėlių "šviesuolių" padarytą žalą ir skriaudą.

Dėl ko gi kai kurie mokslo vyrai taip blogai panaudojo savo proto gabumus, sakytume, dėl to, kad jie arba blogai supranta mokslą ir todėl klaidingai jo prisimė (todėl kaip tiki taip ir gyvena) arba kad ir prasilavinę tiesoje, tačiau negyvena tuo ką tiki. Žmogus gi savo gyvenimą kreipia savo valia. Gali žmogus geriausiai žinoti visas tiesas, visas dogmas, aiškiai suprasti tikėjimą, bet jeigu jis silpnos valios žmogus, neįgyvendins savo gyvenime tai ką jam pasako protas, aišku toks nueis kreivais keliais ir gali daug skriaudos padaryti.

Kodėl žmonės taip gerbia ir katalikų spauda taip aukština žmones, kurie duoda daug pinigų, o taip mažai skaitosi su tais, kurie mažai duoda? (A. V., Cicero, III.)

Gal dėl to, kad mažai pasitaiko katalikų, kurie kuriam kilniam tikslui duoti daug pinigų. O kadan gi yra tiek daug, kurie, galėdami, po truputį duoda, neužtektų laikraščiuose vietos visų vardų paskelbti.

Atrodo, jog Tamsta dalyką per daug ištempiate, sakydami, kad katalikų spauda tiesiog aukština turtuolius, o mažiau turinčius mažiau kuo palaiko. Neužginčysime, kad pasitaiko nuotykių kur atskiri katalikų laikraščiai per daug

žiūri medžaginės pusės ir per daug pataikauja turtingesniems su tikslu pagerinti savo būvį. Bet tiesiog sakyti kad katalikų spauda per daug aukština turtinguosius, rodos jau kraštutinis, kuris neatitinka tiesai.

Mes patys juk kasdieniame gyvenime ne vienaip traktuojame visus žmones; vienus gerbiame daugiau kaip kitus, daugiau esame dėkingi tiems, kurie mums duosnesni. Jau pats mandagumas reikalauja, kad atiduotume pagarbą, padėką ar kokią kitą privalumą ten ar tam kur tinka ir reikia. Katalikų spauda juk turi savo reikalų ir todėl pats mandagumas reikalauja, kad ji atsidėkotų savo geradariams ar tiems, kurie duosniau duoda kilniems tikslams. Negalima sakyti, kad katalikų spauda paniekina mažiau duodančius vien dėl to, kad neskelbia laikraščiuose jų vardų. Viena, nėra paprotys laikraščiuose tuoj ištisai skelbti kiekvieną kuris koku nors būdu pinigais ar kitaip prisidėjo prie kokio nors bendro tikslo; reikėtų leisti atskirus laikraščius, kuriuose būtų išvardinta eilės aukotojų. Antra, patys duodantieji aukodami savo dalį nemano tuo garsintis ir plėškintis po laikraščius. Jeigu kuris įsižeidžia todėl, kad jo vardas netilpo laikraštyje už tai kad jis ką nuveikęs ar kiek nors paaukojęs, tai ir toks iš jo ir davėjas, toks ir veikėjas; ir tokia auka ir toks veikimas tiek jam ir atneš naudos. Atrodo, jog iš vieno ar kito atskiuro atsitikimo, Tamsta sprendžiate, kad katalikų spauda bendrai pataikauja turtuoliams, kas, manome, ne visai teisinga. Laikraščiai kartą nuo karto plačiau pa-

minėdami ar prašydami stambesnius remėjus tik iš žmoniškumo ir mandagumo reiškia padėką ir negalima iš to spręsti, kad jie tyčia turtuolius aukština, kad tik daugiau iš jų pasipelnėtų. Galimas tai daiktas, kaip minėjome, atskiruose atsitikimuose, bet tai nėra bendras katalikų spaudos atsitikimas.

Esu vedusi, bet negyvenu su vyru, ir nenešioju šliūbo žiedo; ar tai yra nuodėmė? Ar reikia žiedą nešioti ar ne? (B. A., Montello, Mass.)

Šliūbo žiedas turi vedusiems priminti, jog jie pasirinkę sau gyvenimui vieną draugą (ę), todėl jų širdis ir gyvenimas turi būti kaip sakant uždarytas kitai meilei ir neturi nei vienas prisirišti prie kito(os), bet būti ištikimas (a) pasirinktai pusei. Išsina, kad žiedas turi tik antraeilinę reikšmę moterystės sakramente; neliečia sakramento esmę. Todėl, mums atrodo, jog nebūtų jokios nuodėmės, jeigu vyras ar moteris susimanytų nenešioti savo šliūbo žiedo. Žiedas, kaip minėjome, tik tam, kad primintų vyrui ir moteriai, jog jis (ji) pasižadėjęs (usi) vienai kuriai ypatingai pusei ir privalo būti ištikimas (a). Nors nebūtų nuodėmės žiedos nenešioti, gera jis turėti, nes tai dažniau primintų vedybinio gyvenimo atsakomybę ir svarbumą bei nesutraukiamybę. Tai būtų juo svarbiau, jeigu abi pusės dar gyvi, bet gyvena pasiskyrę. Tai primintų, jog nei viena nei kita pusė negali vesti ar ištektėti kol abu dar gyvi.

Nes kur jūsų turtas, ten ir jūsų širdis. Luko 12, 34.

IVYKIAI KATALIKŲ PASAULYJE

Divorsai Padaro Daugiau Žalos Kaip Bombos

Mūsų šeimoms divorsai padaro daugiau žalos kaip kad bombos, pareiškė kun. J. J. Walde, kalbėdamas per radio. Kalbėdamas apie tai, jog "Šeima — Tautos Pamatas", Kun. Wakde pareiškė, jog "Mūsų širdys tiesiog plyšta iš skausmo kai prisimename apie šimtus tūkstančių šeimų, kurias per pereinamus metus išvaikė ir išgriovė divorsai"... "Mes dažnai kalbame apie neišlaikytus pažadus ir didelia panieka ir pykčiu kylame prieš tuos, kurie nesilaiko duoto žodžio. O tačiau kaž kaip užmerkiame akis ir nematome, jog Jung. Valstybėse be jokios baimės ir labai lengvai viena pora iš šešių prieš kunigą, teisėją ar ministerį padariusių pažadą laikyti viens kito iki mirties, laužo Dievui padarytus šventus pažadus ir tokiu būdu užtraukia nelaime šeimai". Kun. Walde pareiškė, jog Amerika turėtų būti katalikų bažnyčiai labai dėkinga, nes ji visad ne tik čia Amerikoje, bet visam pasaulyje ir visais laikais kelia savo balsą prieš divorsus ir tokiu būdu saugoja šeimą, kuri iš tikrųjų yra tautos viltis ir pamatas.

Šv. Tėvas Kalbės Per Radio

Pranešama, jog Šv. Tėvas, Pijus XII-asis, spalio 17 d. kalbės per radio. Ta proga, sąryšyje su artinančiu Misijų Sekmadieniu, Popiežius tars ypatingą žodį Jungtinių Valstybių katalikams.

Kova Prieš Šlamštą

Mayoras LaGuardia imasi griežtų priemonių prieš nešvarios spaudos pardavinėjimą New York'o gatvėse. Jis sušaukė leidėjus ir pardavėjus ir įsakė liautis platinti nešvarią spaudą. Kai kurie toliau drįso leidinius platinti, LaGuardia liepė 34 nepadorius leidinius ir griežtai pranešė 40 leidėjams, kol jie bus mayoru neduos platinti šių purvą ir nepadorią spaudą.

Bravo Mayor'ui LaGuardia! Kad daugiau tokių atsirastų!

Euch. Kongresas Ispanijoje

SEVILLE, Ispanija. — Gen. Franco pranešė, kad sekantis tarpt. eucharistinis kongresas numatomas sušaukti Sevilijoje, 1942 m.

Šalina Misijonierius

TOKIO, Japonia. — Japonijos vyriausybė nutarė iš Japonijos pašalinti užsieniečius krikščionis misijonierius, Japonų episkopų bažnyčia turėjo atleisti keliolika anglų vyskupų. Įvairios protestantų sektos dabar daro pastangų susijungti ir sudaryti viena krikščionių japonų tautine bažnyčią. Katalikų japonų labai mažai.

Amerikiečiai misijonieriai Japonijoje turėjo įsteigę daug ligoninių, prieglaudų, mokyklų: turėjo ir viena universiteta. Amerikos episkopai per paskutinius 80 metų. Japonijoje savo misijų darbui yra išleidę per 25 mil. dolerių.

AMERIKOS LIETUVIAI

“Draugo” Piknikas — Pilnas Pasisekimas

Labor Day, Rugsėjo 2 d., Vytauto Parke, Chicago, Ill., įvykęs dienraščio “Draugo” piknikas susilaukė gražaus pasisekimo. Sutraukta tūkstančiai žmonių iš Illinois, Indiana, Wisconsin, Michigan ir kitų valstybių. Suvažiavusieji stebėjosi gausingu žmonių atsilankymu; daugelis girdėt išsitarė, jog šis piknikas ar tik nebus didžiausias kokių teko Vytauto Park’e kada matyti. Pritrūko vietos automobilius sustatyti, taip kad daugeliui teko automobilius sustatyti pagal kelius ir kitur kur kas rado vietos.

Žmonių tarpe matyt viešpatavo labai graži nuotaika, visi nuoširdžiai ir gausiai rėmė dienraščio “Draugo” išvažiavimą, nes gerai žinojo, jog visa tai eina gražiam ir kilniam tikslui — remti ir palaikyti katalikišką spaudą.

Kalbos

Pavakaryje į suvažavusius prabilo kai kurie žymesni svečiai kaip tik nesenai atvykę iš Lietuvos, pav. p. Dr. Petras Vileišis, Dr. ir ponis Račkaitis, ir žymesni Čikagos veikėjai, k. a. dienraščio “Draugo” redaktorius p. L. Šimutis, p. I. Sakalas, Kun. J. Vaičiūnas, Kun. J. Mačiulionis, MIC. ir kiti.

Laimėjo “De Soto” Automobilį

Laimingiausia ir linksmiausia moteris tą dieną Čikagoje ar tik nebuvo ponis Domicile Žilinskienė, 4331 So. Maplewood Ave., Chicago, kuri piknike laimėjo “Draugo” dovaną 1940 metų naują De Soto automobilį. Automobilį paėmė

mė josios duktė, kuri taipgi dalyvavo piknike.

Maišantis po minias, aiškiai buvo matyti, jog tą dieną gražiai galvo pasilinksminėti ir seni ir jauni. Daugelis dar ir vėliau darže pasiliko, lyg nenorėdami išsiskirstyti ir palikti gražiamame ūpe besilinksminančius piknikierius. Malonu matyti, kad Čikagos ir apylinkės lietuviai ima kaskart labiau įvertinti dienraščio “Draugo” darbą ir praieinamai jį remia. Reikia pasidžiaugti taipgi ir toliau gyvenančių lietuvių paramą, nes ir jį šiam išvažiavimui kiek kalėjo irgi nuoširdžiai prisidėjo.

Pabaltijo Tautų Diena Pasaulinėje Parodoje

Baltijos Amerikos Draugijos iniciatyva, šių metų pavasarį susidarė jungtinis lietuvių, latvių ir estų komitetas tikslu surengti New York’o Pasaulinėje Parodoje “Pabaltijo Tautų Dieną”, kuri įvyks spalio 6 d. Visų trijų valstybių konsulai — pp. J. Budrys, R. Šileris ir J. Kaiv — sutiko būti garbės pirmininkais ir aktingai dalyvauja komiteto darbuose. Pakviesti šventės globėjais būti ir programoje dalyvauti Pabaltijo valstybių pasiuntiniai. Jau sutiko Latvijos pasiuntinys dr. A. Bilmanis ir Estijos charge d’affaires p. J. Kaiv. Laukiama dar Lietuvos pasiuntinio Žadeikio sutikimo.

Spalio 6 d. ryte bus iškilmingas minėtų pasiuntinių pasitikimas, karinių dalių paradas, oficialiai priešpiečiai, ir nuo 2 iki 5 val. po piet Court Of Peace aikštėje įvyks

muzikalinė programa. Programo lietuviams teks 50 min., estams 40 min., ir latviams 30 min. laiko. Programme dalyvaus p-lė Ona Katkauskaitė, 4 Maspeth'o-Brooklyn'o chorai, šokių grupės. Choram vadovaus pp. J. Jankus, P. Dulkė, ir J. Brundza. Programa bus smulkiau paskelbta vėliau. Visi prašomi tai dienai rengtis ir pasirodyti savo kultūriniais laimėjimais.

Kanados Lietuviai Darbuojasi Lietuvai Išlaisvinti

Paskutinėmis dienomis Toronto, Ont., Kanadoje, susikūrė penkių įvairių tsvių komitetas kovoti už Lietuvos nepriklausomybės atsteigimą. Komitetan įėjo katalikai, socialistai, valstiečiai, liaudininkai ir tautininkai. Komitetas nutarė remti Lietuvos Atstovybę Amerikoje su p. Žadeikiu priešakyje, bendradarbiauti ją visuose Lietuvos laisvės atstatymo reikaluose, šaukti masinius susirinkimus Toronte ir Montreale, kviesti kalbėtojus, vesti griežtą kovą prieš tautos išdavikus, steigti įvairiose kolonijose reikalingus veikimui skyrius. Vėliau manoma sušaukti visos Kanados lietuvių kongresą tikslu suburti visas lietuvių pajėgas kovai už Lietuvos laisvės atsteigimą.

Laimingai Grįžo Iš Lietuvos

CHICAGO, Ill., rugpiūčio 28 d. — Iš New Yorko gauta telegrama, kurioj rašoma: "Sugrįžom laimingai, stipendininkai, klierikai, Račkai, kunigai Deksnys ir apie septyniasdešimt lietuvių. Kun. K. Urbonavičius".

Šie visi lietuvai grįžo iš Lietuvos, kur siaučia raudonasis te-

roras, laivu American Legion.

American Legion Rugp. 28 d., laimingai įplaukė į New Yorko uosta. Juo grįžo virš 800 amerikiečių.

Laivu atvyko ir Norvegijos sosto princesa Martha ir jos vaikai. Be to, laivu atplaukė New York Times korespondentas, Pulitzer dovanos laimėtojas, Otto Tolišius.

Lietuvoje

"Liaudies Seimą" Žmonės Rinko Iš Baimės

Vienas Chicago lietuvių veikėjas šiomis dienomis gavo laišką iš Lietuvos kuriame, tarp kitko, rašoma, kaip buvo renkamas "liaudies seimas". Rašoma:

"Jūsų (Tiesa ir mūsų) būgštavimai, kai matai, buvo nebe pagrindo. Gyvename didelių reformų angoje. Nepriklausomybės dienos suskaitytos (faktinai jos jau nė nėra). Vakar buvo rinkimai. Kandidatų tik vienas sąrašas, bet plakatų mirgėti mirgėjo. Kiekviena rinkimo apygarda turėjo savo kandidatus, ir tik už juos balsavo. Per radiją ir spaudą buvo paskleisti šūkiai: kas nebalsuos, tas bus laikomas priešu, tat balsavo visi iš dugno. Negalinčius atvykti į miestelį vežė autobusais. Žinoma, ta privilegija pasinaudojo ir kiti. Spaudos laisve naudojasi tik valdančioji partija".

Naujas Kariuomenės Vadas Lietuvoje

Paskutiniais pranešimais, naujuoju Lietuvos kariuomenės vadu paskirtas brig. gen. Baltušis-Zemaitis. O kur dingo Vitkauskas? Be pasipriešinimo pavedęs Lietu-

vos kariuomenę Rusijai ir vėliau pasakęs Maskvoje kalbą gen. Vitkauskas, matyt, kaip daugiau niekam netinkamas iš kariuomenės vado pareigų atleistas. Gal kartais ir jis pasirodė Maskvai neištikimas ir turėjo pabėgti arba gal pateko kalėjimui. Kaip ten bebuvę, apie gen. Vitkausko likimą nei Elta nei Lietuvos laikraščiai nieko neprisimena.

Lietuvą Valdo Kamisarai

Maskvos nurodymais Justo Paleckio "Ministrų kabineto" liko tik Maskvos komisarių taryba. Joje jau nebėra nei Galvanausko (jam pasisekė pabėgti Klaipėdon, kur laikinai ir apsigyveno), nei gen. Vitkausko, nei Vinco Krėvės-Mickevičiaus, nei Liūdo Giros. Matyt, tokie Lietuvos susovietinimo "entuziastai" kaip Mickevičius ir Gira, pasirodė Maskvai per trepni. Lietuvai komisariais Maskva paskyrė tik tokius, kurie aiškiai eina prieš Lietuvą ir akylai tarnauja Sovietų Rusijai. Bet pasirodo, jog ir tie patys vargiai bepasitiki vienas kitu. Ir matyt, skauda ir sunki našta paslėgę Lietuvos žmones.

Lietuvoje Jau Prasideda Komunistų "Rojus"

Iš Lietuvos jau pradedama gauti žinios, kuriose žmonės nusiskundžia gyvenimu, ypatingai ekonomine padėtimi. Lito vertė visišškai nusmukus, dabar sovietinėj Lietuvoje už garnitorių reikia mokėti 180 litų, paprasti batukai (gal klumpės) kainuoja 30 litų, Gi už amerikonišką vieną dolerį moka ma po 40 litų, bet ir tai nėra kas juos parduotų.

Viename laiške iš Lietuvos pranešama karakteringa žinia, kad Lietuvoje, įsteigus sveikatos ministeriją, prasidėjo epidemija...

Taip pat pranešama, kad vienuolių Jėzuitų dar neišvijo iš Lietuvos, tačiau esą šnekama, kad iš Jėzuitų Bažnyčios Kaune darysiai kiną.

Smurtiškųjų rinkimų metu, rašoma tame pačiame laiške, Lietuvos žmonės į demonstracijas buvo per prievartą varomi ir ėjo jie su ašaromis akyse "džiaugsmo rodyti"!...

Kaip Lietuvoj, taip ir kituose kraštuose kurie bolševikų yra pavergti, žmonės laisvės neturi. Ten jie varomi dirbti prieš savo norą, valią ir įsitikinimus. Ten viskas daroma prievarta.

"Mūsų Laikraštis" Išsina Bet...

Lietuvos Katalikų Veikimo Centrą bolševikai jau prieš keletą savaitių uždarė. Tačiau centro leidžiamas "Mūsų Laikraštis" dar išėjo. Redaktoriui pasirašo Petras Gailiūnas, leidėjai — P. Gailiūnas ir Alf. Misevičius. Bet "Mūsų Laikraštis" nebeišrodo, kad jis būtų katalikiškas laikraštis. Jis, kaip ir visi kiti laikraščiai, yra priverstas dėti Maskvos agentų propagandines kalbas, žinias; taip pat yra priversti rašyti ir dėti straipsnius prieš savo įsitikinimus. Žinių iš Lietuvos katalikų gyvenimo visai jau nebeleidžiamą dėti.

Buvusis "Mūsų Laikraščio" redaktorių kun. Barauskas yra išbėgęs nuo bolševikų teroro į Vokietiją, kur drauge su kitais pabėgėliais iš Lietuvos kenčia vargą ir skurdą ir laukia skubios Amerikos lietuvių pagalbos.